

YUMURTAŞ

Cengiz Narçın

YUMURTAŞ

Bölüm 1

“Len Hasan bu taş nasıl patlayacak yumurta gibi?” diye sordu. Hasan:

“Ne bileyim ben abi ya. Zaten kime ne zararı varsa, burada kendi kendine durup duru işte” dedi.

Kamyonetten ölçüm cihazlarını, alet edevatları indiren Yavuz:

“Abi burası tam tünelin çıkışına denk geliyormuş bundan dolayı tepe tıraşlanacak ilerde heyelan falan olmasın diye” dedi. Kamyonete Yavuz’a doğru dönen Levent Ustabaşı:

“Eksik olma ya Yavuz, bilmiyorduk sayende öğrenmiş olduk” dedi imalı imalı. Hasan:

“Dünkü bok cin olmadan adam çarpmaya başlamış, sanki biz bilmiyoz neden patlatacağımızı gel len madem çok biliyon bi gösterive bakem dinamiti neresine sokcez bu daşın” diye Yavuz’a bir göz attı. Aralarına henüz yeni katılmış olan Yavuz, patavatsızlığını çoktan anlamıştı ama laf ağızdan bir çıkınca geri dönmüyordu artık. Bugün akşama kadar alırlardı ele bırakmazlardı. İşleri hep kırlarda yolardaydı, bu ekibe katılalı neredeyse iki yıl oluyordu. Şirketleri devletten ihale ile yol tünel yapım ihaleleri alan çok büyük bir firmaydı. Türkiye’nin birçok yerinde ihalelere giriyor koca koca tüneller açıp duble, otoban yollar yapıyorlardı. Askerden henüz yeni gelmişti. Güneydoğuda askerlik yapmış patlayıcılar konusunda eğitimler almıştı o da askerlikten sonra hiçbir işe yaramayan bu eğitimleri kullanabileceği bir meslek seçmişti şimdi bu dev inşaat firmasının patlayıcı ekibinde işe başlamıştı. Tabi askerdeki eğitimler ile arazide bu işteki iş tanımlarının alakası bile yoktu. Ama yine de o eğitimler sayesinde bu işi bulmuştu, buna da şükür diyordu. Ekip arkadaşları Hasan, Mehmet ve ekip başı Levent Usta işlerinin ehliydi. Yıllardır bu firmanın gediklileri olmuşlar en yeni ve en genç kendisinin olmasından dolayı genelde getir götür işlerini kendisine yaptırmakla beraber akşama kadar dalga geçecek birini arıyorlardı. Eh bu konuda da bu kırdaki kendisinden daha yatkını yoktu. Hasan:

“Levent abi Allah’ın işine bak abi ya nede güzel yaratmış, bu beyaz mermere benziyor” dedi.

Levent Usta: “Yok oğlum bu traverten ama dediğin gibi mübarek deniz taşları, yumurta gibi insan kıyıp da patlatamayacak” dedi taşa bakarak.

“Abi zaten bu kadar oval olmasından bence tehlikeli olacak diye mühendisler patlattırıyorlar. Yani Allah etmesin bir yuvarlansa kar topu gibi önünde bir şey bırakmaz”

Levent Usta “Neyse ne ya nerden çıkacağız biz oraya” diye sorunca Yavuz:

“Levent Ustam bak sağ taraftan patika var belki kayaya giden ayrımı vardır yukarda” diyerek patikayı gösterdi. Levent Usta:

“Aletler kalsın. Önce oraya nasıl çıkacağız bir bakalım sonra gelir alırız o patikaya bakalım çıkıyor mu?” dedi.

Yavuz yanılmamıştı yarım saat sonra alet edevatlarla beraber taşın bulunduğu bayırdalardı. Şimdi taşı inceliyorlardı. Buldukları yerden bakınca, aşağıdaki yol ta karşı tepeden aşağıya, ilerde yine diğer tepeden engine sarıp kaybolana kadar ayaklar altındaydı.

Yavuz: “Valla manzarada güzelmiş tüm vadi ayağının altında neredeyse” diyerek aşağıdaki yolu gösteriyordu. Tepelerin arasında defne ağaçları uzanıyor, dere kenarlarında rengârenk açmış zakkumlar yolu süslüyordu. Karşıda, Phaselis Antik Kenti’nin tam karşısına düşen kayalık uçurumlar görünüyordu.

Asfalt yol kıvrılarak ilerliyor, ilerde halk arasında Tahtalı denilen Olimpos Dağı heybetli bir şekilde yükseliyordu Açık havada, zirvesinde şapka gibi duran beyaz bir bulut kümesi vardı. Daha yukarılarda sedir ağaçlarının silüetleri seçiliyordu. Ulupınar tarafına, batıya doğru baktığında ise yol kenarlarındaki çamlarla yarışan çınar ağaçları, karşı tepenin altında gözükürken birkaç köy evi, yukarısında gözükürken televizyon vericileri, ilerden geçen yüksek gerilim hatları ile tüm vadiyi kuş bakışı görebiliyordun.

Levent Usta:

“Yavuz bu sefer haklı ne manzara varmış be burada... Şimdi mangal olacaktı” derken

Hasan:

“Abem bi de yetmişliğin gafasını buruvecektik deme geyfimize” dedi gülerek.

Yavuz: “Valla birileri burada mangal yapmış zaten bak şurda yanık kömürler pet şişeler falan var” deyince Hasan: “Len oğlum bu insanoğlu gada beter başka bi yaratıg yog gitmediği yer, çıkmadığı tepe yoğdur” dedi.

Levent Usta: “Hasan ana kaya ile bağlantısı var oğlum bu kayanın koduğumun mühendisleri nesine tehlikeli görmüşler ben anlamadım bu işi” dedi. Hasan gülerek:

“Levent abi godun gene” dedi.

“Ne yapayım oğlum senin yanında kala kala öğrendik komayı”

Hasan: “Yok tam öğrenememişsin biz goruz siz koyuyorsunuz arada fark var” dedi.

“Ne farkı varmış ikisinde de koyamadan koyuyoruz işte... Ya hadi zevzekliği keselim de ne yapacağız nasıl patlatacağız bu mereti” dedi ciddileşerek. Hasan:

“Abi alttaki kaya yumuşak zaten ondan bu sik gibi açıkta kalmış bence. Ana kayaya dokunmadan bu ur gibi yumurta kayasını kıracağız, ana kayayı tam terasa deng getirdile mi kemik gibime olu heç kayma mayma olmaz. Zaten baksana abi kayanın altı da oyulmuş gibi zaten bence mühendisler bundan dolayı patlatalım diyorlar” dedi eliyle de göstererek.

“He lan dediğin gibi ana kayayla bağlantısı zayıf aslında bunun tam altına koysan dinamiti o bağlantıyı koparsak nasıl olur sence?” diye sordu. Hasan:

“Yok abi dediğini yaparsak sanki mazı gibi yuvarlanı önüne ne gelirse yıka gide, artık hangi derede durursa baksana yumurta gibi mübarek bunu parçalamamız lazım” dedi.

“Oğlum hiç kırık çatlak falanda yok ki”

“Delcez abi başka yolu yok bunu en az dörde parçalamamız lazım sonrası zaten kayar aşağıda durur” dedi.

Levent Usta: “Yavuz řu merdiveni bir getir bakayım. Hasan sen de çık yukarı oralarda hiç çatlak falan var mı bi kontrol edelim” dedi. Yavuz akrobat merdiveni açıp uzatınca, Levent Usta ile ikisi merdiven kaymasın diye sıkıca tuttu. Hasan merdivene çıkıp kayada bir çatlak damar var mı kontrole başladı. Üç taraftan da kontrol edildi. Hasan aşağıya inince Levent Usta’ya:

“Abi yukarda bir iki çentik açılmış, aşağıda yosun tutmuş üç tane iz var. Bir iki tane çizik var, sol üstten başlayıp sağ aşağıya doğru gelen çapraz bir damar var gibi ama kaya zanki zımpara yapılmış gibi düz çaresi yok o damarın ortalarından delersek önce ikiye sonra fazlaya böleriz gibime geliyor. Damardan üç bilemedin dört yerden delersek birer tane de damara dik, ortadan deldik mi birer lokumla en az yedi sekize böleriz iş hallolur” dedi. Levent Usta:

“İyi o zaman sen işaretle Yavuz sende matkabı hazırla haden bakalım öğlene yumurta kırıyoruz” dedi gülerek.

Bölüm 2

MÖ 78... Yıllardır gemilerini aşağıdaki koylarda saklayan büyük korsan Zenicetes Sicilya valisi Servilius Vatia ile yapmış olduğu deniz savaşını kaybetmiş, karısı ve çocukları ile beraber kendilerini yakarak intihar etmişti. Baş yardımcısı Patarikos yanında kalan son adamları ile birlikte koya, ellerinde kalan son gemi ile zar zor kendilerini atmışlardı. Savaşı kazanmış olmasına rağmen vali Vatia, kendilerini takip etmekten vazgeçmemiş iki tane kadırga Olimpos koyunun hemen açığına demirlemiş askerler filikalar ile karaya çıkmışlar her yerde onları arıyorlardı. Kendileri ile birlikte karaya çıktıktan sonra sahilde durmak zorunda olan yaralı adamlarının akıbetini düşününce şimdiden canı sıkılıyordu. Son dört adamıyla beraber ormana dalmışlardı.

Patarikos, buraları iyi biliyordu zira kışın korsanlığa çıkmadıkları zamanlarda, sığınma yeri olarak aşağıdaki koyu kendilerine seçmişlerdi. Yukardaki dağlardan bolca bulabildikleri sedir ağaçlarının tomrukları, keresteleri ile gemilerini, filikalarını yapıyorlardı. Ormanda çokça yaban hayvanı bulabiliyorlardı. İçme suyu boldu. Kısaca burada aylarca kalabilirlerdi bitki örtüsü muhteşemdi, yabani böğürtlenlerden yemiş ağaçlarına mersinlere kadar her şey vardı. En önemlisi Likya Kent Devletleri'nin deniz ticareti yollarının üzerinde olmasından dolayı bereketli yerdı ama bu savaşı kaybetmeleri her şeyi bir anda bitirivermişti. Dört kadırgadan anca tek bir filikada bir avuç insanla canlarını kurtarabilmişlerdi. Şimdi ise valinin askerleri kıyadaki tüm barınaklarını yakmışlar, suda yüzen ne varsa küçüklü büyüklü tüm tekneleri ateşe vermişlerdi. İşe yarayacak ne varsa her şeyi savaş ganimeti olarak yanlarına almışlardı. Zaten işe yarayacak erkek kalmamıştı ama çocuk ve kadınlardan yakalanabilenler ki zaten kimsede kaçmamıştı bir nevi valinin askerlerini kendilerini korsanlardan kurtaran kurtarıcılar gibi gördükleri için hepsi gönüllü teslim olmuşlardı artık geride hiçbir şey kalmamış olmasına rağmen hala askerler kadırgalara dönmemişler beşer altışarlı ormana izcilerin eşliğinde girmişler kendilerini arıyorlardı.

Patarikos valiye akla gelecek her türlü bedduayı etti. Savaşta sol omuzundan hafif yaralanmıştı yarası hiç önemli değildi ama bu kadar bir yara bile ormanda ölümcül olabilirdi dağlanıp, şifalı merhemlerle pansumanının yapılması lazımdı ama peşlerinde bu kadar adam varken bunu yapmak ne mümkündü. Ancak çaydan geçerken temiz suyla temizleyip bir pansuman yapabiliyordu. Adamlarından daha yaşlıydı ve bu yara ile onlara ayak uydurması da zordu. Doğuya gitse Phaselis, batıya gitse çok daha ilerde bir sürü Likya kentleri vardı ama orada da

tanınma ihtimali vardı. Bir süre ormanda kalmak zorundaydı. Başka bir yolu yoktu. Adamlarına bir pınarın başında soluklanırken:

“Hastosus, benim size ayak uydurmamın mümkünatı yok siz kendinizi kurtarın. Yalnız giderken biraz fazla iz bırakın ki ayrıldığımızı fark etmesinler ben buradan çaydan yukarı doğru gidip müsait bir yerde ormanda izimi kaybettireceğim, artık kurtulabilirsek ilerde belki bir yerlerde tekrardan karşılaşırız” dedi. Hastosus:

“Yok seni bu halde yapayalnız bırakamayız ormanda hiçbir şansın olamaz. Onlar bıraksa, domuzlar, canavarlar seni sağ koymaz” dedi.

“Siz benim dediğimi dinleyin. Hem ben sizi yavaşlatırım. Bu kadar adamdan kurtulabilmemizin ihtimali yok ben yukarı çıkacağım belki iç kesimlerdeki kentlerden birisine ulaşmayı başarabilirim. Kıyıda bizi tanıyan olsa da içte tanımazlar. Başka bir seçenek yok hadi acele edin” deyip birbirleriyle vedalaşmadan onlar çaydan çapraz giderek, bayıra vurdular.

Patarikos da çayda suyun içinden yukarı yöneldi. Suyun serinliği kendisine çok iyi gelmişti, çay kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Taşları yerinden oynatmadan geride hiçbir iz bırakmadan devam etmeye çalışıyordu. Ara sıra geriden sesleri de dinliyordu. Artık yeterince uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra çayın serin suyundan, kenardaki kayaların üzerine çıktı. Gözüne kestirdiği bir alandan dikkatlice yukarı doğru tırmanışa geçti. Artık çam ormanının içerisindeydi ve durmaz yukarı yamaca doğru kendini vurdu. Yıkılmış ağaçlar yerde yatıyordu. Birçoğunun üzerinde, ağaç kurtlarının yemesi ile kabuk kalmamıştı. Dallar, üzerinde haritalar gibi şekillerle yerde yatıyordu. Yaban orkideleri her yeri sarmış baharın gelişini müjdeliyor gibiydi. Birkaç tane kaplumbağa karşısına çıkmıştı. Karnı da acıkmıştı ama şu anda yiyecek düşüneceği en son şeydi. Akşama kadar yürüdü akşam yere yıkılmış bir çam ağacının altındaki dallar ile kendisine korunak yapıp geceyi geçireceği bir yer yaptı. Yarasını bir kontrol etse de üzerine sürebileceği hiçbir şey yoktu. Kıvrılıp yattı. Günün yorgunluğundan çok kısa bir zaman sonra kendisinden geçerek uykuya daldı. Gece ne öten baykuşu, yusufluğu ne de yanından geçen domuzların hırıltısını duydu. Ne üşüdü de de uyandı. Sabah güneşin az bir yükselmesi ile uyanıp aklıktan iki büklüm olan karnının isyanını duymazlıktan gelip tekrardan yukarı sardı. Öğlene doğru karşı tepenin üzerinde yumurta gibi duran bir kaya gözüne çarptı.

Kafasında yön olarak orayı işaretleyip yukarı tırmanışına devam etti. Deliksiz uyku ona çok iyi gelmişti ama karnı acıkmıştı. Az ilerde bir kaplumbağa karşısına çıkınca sevindi. Kaplumbağayı alıp kuşağına sarıp arkasına astı hayvan sarmaladığı yerde hareket etmeye çalışsa da bu onun umurunda değildi. Her yere hakim olabileceği bir yerde, yani o koca yumurtaya benzer kayanın olduğu yerde kaplumbağayı yemeyi planladı. Güneş yükselineceye kadar kayaya ulaşmayı başardı. Aşağıdan tahmin ettiği gibi kaya tüm vadiye hakimdi, tepedeydi. Dikkatlice kulak kabarttı hiç insan sesine benzer bir şey duyamadı. Sağa sola her yere bir göz gezdirdi. Burada ateş yakamazdı zaten yanında çakmak taşı da yoktu kaplumbağayı çiğ yemek zorundaydı. Yılların korsanına bu hiç de sorun olarak gözüküyordu. O kadar çok çiğ balık ve canlı yemişti ki aklıktan yanan midenin ağrısından daha beter bir şey değildi. Bıçağını tam kaplumbağanın kafasının olduğu yere sokacaktı ki arkadan bir hışırtı duyunca hemen o tarafa döndü. Önce bir şey göremedi ama çalının ön tarafındaki ezik otları

görünce hemen eli kılıcına gitti. Kısa tunç kılıcını çekip ezik otların olduğu çalıya yaklaşıyordu ki iki çalı ardında karartıyı hemen fark etti.

Kaçmak için hemen ters tarafa döndü ama bir adamın elinde mızrağı ile ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Diğer tarafa döndü ama orada da elinde mızrağı ile bir başkası saklandığı yerden ayağa kalkıyordu. Tuzağa düşmüştü. Elindeki kaplumbağayı yere fırlattı. Bir elinde bıçak, diğer elinde kılıcı ardını yumurta gibi yükselen kayaya verip geri geri gitmeye başladı. Aşağısı bayırdı etrafı tamamıyla sarılmıştı ve hepsinin elinde mızrak, bazılarının elinde baltalar vardı. Kılıcını ve bıçağını kaldırıp gardını aldı. Artık sona gelmişti buradan kurulabilmesinin mümkünatı yoktu. Sırtını kayaya dayayınca kadar geri geri gitti. Adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı ama konuştuklarından bir şey anlamıyordu. Demek ki bunlar kendilerini arayan başka bir gruptu. Bu her şeye hakim tepeye önceden gelip vadiyi gözlem altına almışlardı. Kesin kendisinin aşağıdan geldiğini anlayıp bu tuzağı kurmuşlardı ve bu tuzaktan kurtulmanın bir yolu da yoktu. Kuş misali kafese girmiş, oltaya yakalanan balıktı artık kaçış yoktu. Teslim olmasının veya onlarla çarpışmasının arasında bir fark da yoktu her ikisi de nihai sonucu değiştirmeyecekti. Kılıcını kaldırıp:

“Hadi gelin, gelin de size korsan Patarikos kimmiş göstereyim!” diye bağırdı. Her taraftan yaklaşan adamlardan gözünü ayırmıyor her hareketlerini takip etmeye çalışıyordu. Köşeye sıkıştırılmış kedi gibi bir o tarafa bir bu tarafa dönüp tehdit ediyordu ki ardında korkunç bir acı hissetti. O tarafa dönmeye çalışınca sırtına saplanan mızrağın sopası yumurtaya benzeyen kayaya çarpınca daha bir canı acıdı. Mızrağı atan adam karşısında gülüyordu elindeki bıçağı adama doğru fırlattı ama bıçak değil adama zarar vermek yanına bile yaklaşmadan fırladı gitti. Bu sefer başka bir mızrak diğer tarafına saplandı ve aynı anda karşıdan bir baltanın kendine atıldığını görünce kılıcı ile gelen baltayı alttan vurunca balta iki dönüp kayanın üstüne çarptı oradan diğer tarafına düştü. Baltanın düştüğü yere bakarken bir mızrak daha geldi tam karnından içeri girdi elindeki kılıcı karşısındaki adama fırlattı ama kılıç da bıçak gibi dönüp ilerdeki yaban mersinin içinde kayboldu.

Artık ayakta kalamıyordu dizlerinin üzerine bedeninde saplanan üç mızrakla çökuverdi. Kendisine ilk mızrağı atan adam önüne düşen baltayı yerden aldı. Kafasını, elinde baltayla gelen adama doğru çevirmişti ki adamın baltayı havaya kaldırdığını görünce kendini yumurtaya benzeyen kayaya doğru bıraktı. Kendine doğru gelen adamın çamurlu ayaklarını izliyordu.

Bölüm 3

MÖ 298... Homeratos elindeki bronz mızrağa bir kez daha bakıp çam ormanlarının içerisinde tepeye paralel koşmaya devam ediyordu. Ne olursa olsun bu mızrağın, Mısırlıların eline geçmesine izin vermeyecekti. Phaselis'teki Athena Polias tapınağındaki Akhilleus'un bu bronz mızrağı kendisi için çok önemliydi. Hocası Hamilitius, yıllarca tapınağın en değerli parçası olarak bu mızrağı adeta kendisine zimmetlemiş gibiydi. Mızrağın özel günlerde devlet erkanına gösterilmek için çıkarıldığında her zaman Homeratos'un gözetiminde olmasını buyurmuş onu tapınağın en önemli görevi olan bu kutsal mızrağın muhafızı yapmıştı. Bu sebepten dolayı tapınakta hem pagan öğretileri almış hem de diğer öğrencilerden farklı olarak, aynı zamanda savaş için askeri eğitim de almıştı. Her zaman kondisyonunu gücünü kuvvetini, din adamlığı bir yana dursun, asker gibi diri tutmak zorundaydı. Çünkü o mızrak muhafızıydı ve bugün Büyük İskender'in ölümünden sonra komutanları arasında paylaştırılmış olan toprakları, ne yazık ki Phaselis, Mısırlı firavuna bırakılmıştı. İki gün önce Phaselis'e gelen Mısırlılar her şeyleri ile çok farklı insanlardı. Gemilerinden tutun da, giyim kuşamlarına, inançlarına kadar. Hocası Athena tapınağındaki Akhilleus'un mızrağını Mısırlılar kente girmeye başlayınca tapınaktan alıp tapınağın hemen ilerisindeki su kuyusunun yanına Homeratos ile beraber gömmüşlerdi. Hocası böyle kutsal bir mızrağı amaçlarını inançlarını bilmediğimiz insanların insafına bırakamayız demişti.

Phaselis halkı, Mısırlıları çok iyi karşıladılar. Her zamanki gibi tüccarlıklarını konuşurmuşlar, yeni hakimleri el üzerinde tutup çoktan yağlama bağlamayı yapmışlardı. Bu da bu kentin yeteneğiydi. Koca İskender'e bile daha yolda, kentlerine gelirken som altın taç göndermeyi kim akıl edebilirdi? Bunu anca tüccar kafalı Phaselis'liler yapabilirdi şimdi aynı şeyi de Mısırlılar için yapıyorlardı. Her şey gayet iyi gidiyordu ki ta tapınakta Akhilleus'un bronz mızrağı Mısırlı erkana gösterilmek istenip de yerinde olmadığı anlaşılana kadar, ondan sonrası tam bir kabustu. Kutsal mızrak yerinde yoktu. Tapındaki tüm rahipler, öğrenciler hemen sorguya alındı ve iş bir süreden sonra gaddarlaşımaya başladı.

Kent meydanında kurulan sorgu mahkemesinde kentin yeni efendileri tüm otoritelerini kullanıp tapınaktakilere işkenceye başlayınca ve hele bir de hocasına yapılanlara daha fazla dayanamayan Homeratos, beklediği sorgu sırasından yavaşça sıvışıp su kuyusunun yakınına saklamış oldukları mızrağı alarak şehrin su sarnıçlarının olduğu karşı tepeye çıkıp avazı çıktığı

kadar bağırmaya başladı. “Bu, Akhilleus’un kutsal mızrağı bunu hiçbir zaman ele geçirmenize izin vermeyeceğim” diye elinde mızrak, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Küçük limandakiler Homeratos’u hemen görmüşlerdi aşağıdan şehir halkı kendisine doğru bakıyordu. Sonra Agora’daki kurulmuş mahkemede kilerin, ona doğru baktıklarını ve aşağıdaki şehir kapısından bazı askerlerin kendisine doğru koştuklarını görünce hemen sarnıçların oradan patikaya atladı. Batıya Likya tarafına kaçmayı çoktan planlamıştı ve hızla ormana dalarak koşmaya başladı. Kendinin ormana daldığını görenler olsa da ne için koştuğunu bilmediklerinden dolayı yalnızca bakmakla yetindiler. Aslında Olimpos dağına sarsa dağı aştıktan sonra izini kaybettirirdi ama kendisi yayaydı, bir at almadığı için kendisine lanetler okudu. Olan olmuştu artık buradan geri dönüş olamazdı. Sonuçta buranın insanıydı her yeri avucunun içi gibi biliyordu gücü kuvveti de yerindeydi peşindekileri bir şekilde atlatırdı.

Ormanda nefesini ayarlayarak, paralel patikadan batıya doğru hızlı bir tempoyla koşuyordu. Ne zaman ki bir tepenin en üst noktasına çıktı, soluklanıp aynı zamanda etrafı da dinleyebilmek için durdu. Peşinden gelenlerin bağırıışlarını işte o zaman duydu. Sesler hem yoldan hem de ormandan geliyordu. Özellikle yolda savaş arabalarının tekerlek seslerini de duyunca içi bir tuhaf oldu.

Tepenin biraz daha ucuna giderek yolu görebileceği yere gelip durduğunda işte o zaman anladı ki birçok şeyi es geçmiş, iyi bir plan yapamamıştı. Kendisini aramaya çıkanlar yalnızca Mısırlılar değildi. Kent halkından tanıdığı birçok asker, gencin de yolda batıya doğru ilerlediğini gördü. İçi bir an cız etti. Halkı yine tüccarlığını konuşturmuştu. Yeni efendilerine yaranabilmek için onlar için de, en az kendisi kadar kutsal olan bu mızrağı kaçırdığı için sevineceklerine Mısırlılarla beraber kendisini yakalamaya çıkmışlardı. Üstelik onların çoğu atlılardı ve savaş arabalarını dahi yola çıkarmışlardı. İşte şimdi işi çok zordu. Kendisi araziye ne kadar iyi bilse de kendisinden çok daha iyi izciler avcılar, askerler vardı onların elinden kaçmak bir nevi imkansızdı. Nasıl bu kadar düşüncesizce hareket edebilmişti. Kendi canından çoktan vazgeçmiş ama bu kutsal bronz mızrağı Mısırlıların alıp götürmesi aklına geldikçe çıldırarak gibi oluyordu. Artık kaçış paniğe dönüşmüştü.

Ormanda az daha derine girdi. Yoldan biraz daha uzaklaşmaya çalıştı ama oradaki patikalar çok daha dolambaçlıydı ve zaman kaybediyordu. Ne kadar gitti bilemiyordu ama korku içini kaplamıştı. Artık sadece düşünmeden, panikle koşuyordu artık nefesinin kesildiğini hissetmeye başladı. Yukardaki yumurta gibi kayayı gördü daha önce de oraya çıkmıştı tüm vadiye hâkim bir yerd. “En iyisi oraya çıkıp etrafa bir kol kocan etmek iyi olacak” diye düşündü. “Oradan vadiyi dinledim mi neredeler hangi konumdalar anlayabilirim” dedi.

Zorlansa da yamacı sabırsızca çıktı. Koca kayanın yanındaki düzlüğe geldiğinde nefes nefeseydi. Soluk almakta zorlanıyordu. Ciğerleri adeta isyan ediyordu. Nefes kontrolü için iki elini dizlerinin üzerine koyup eğilmiş, diyaframını karın boşluğuna sallandırmıştı ki bulunduğu pozisyonun arkasında bir gölgenin kendisine yaklaştığını fark etti. Hemen panikle doğrulup ardına dönünce kayanın yanından bir asker kendisine doğru geldiğini gördü. Hemen ters tarafa kaçmak için hamlesini yaptığında iki asker çaprazlama kendisine doğru ellerinde mızraklar ile geldiğini görünce bronz mızrağı sardığı bezden çıkarmak için hamle yaparken dengesini kaybetti yere düştü. Yerden kalkarken bronz mızrağı eline aldı. Askerleri tanıyordu

“Güntilonius, bu Akhilleus’un kutsal mızrağı, Mısırlıların eline mi geçsin mi istiyorsun? Bırak gideyim Likya’da başka bir Athena Tapınağı’na bırakayım” dedi ama sol tarafında derin bir acı hisetti. İlk gördüğü asker elindeki mızrağı sol tarafına saptı. Acı ile haykırarak elindeki bronz mızrağı askere doğrulttu.

“Gelmeyin bu mızrak kutsal! Sizi lanetler” diye bağırmıştı ki bu sefer, arkasından bir başka mızrak girmiş karın boşluğundan ucu çıkıvermişti. Geriye dönmek istedi ama ne mümkün arkadaki asker mızrağı dahada derine bastırınca mızrağın ucu el kadar dışarı çıktı. Homeratos son bir gayret ile elindeki mızrağı geriye atmak için elini kaldırdığında elinden fırlayan mızrağın kayaya çarpmasının metalik sesini duydu, görüp duyduğu son şey bu metalik sestti...

Bölüm 4

MS 1378... Tuğrul’un hapisten firar edişinin üçüncü günüydü. Antalya’dan Phaselis’in beri tarafındaki eski köye kadar bir balıkçı teknesi ile gelmesi ona büyük zaman kazandırmıştı. Şimdi Antalya’dan baya uzaktı ve kimsenin kendisinin ne yöne gittiğini ve ne kadar uzakta olduğunu tahmin etmesinin bile olanağı yoktu. Toroslarda bir sürü küçük küçük obalar vardı onlardan birine kendini attı mı artık izini tamamıyla kaybettirmiş olurdu. Tek canını sıkan artık ne annesini ne de yavuklusu Kezban’ı bir daha göremeyecek oluşuydu. Gerçi belli de olmaz belki işleri ve şansı yaver gider de durumunu iyileştirebilirse bir yol bulup onları da yanına alırdı. Zor da olsa hayatta hiçbir şey imkansız değildi. Balıkçılardan ayrıldıktan sonra uzun süre sahilden batıya doğru yol almıştı. O kadar bakir yerlerdi ki saatlerdir henüz kimseye rastlamamıştı. Kumsalın bittiği yerden çam ormanları, rengarenk zakkumlar, yabani böğürtlen setleri, onlara sarmış sarmaşıklar kısaca yeşilin her tonu başlıyor yukarı Toroslara doğru gidiyordu. Yıllar önce Büyük İskender’in ordusunun büyük kısmını bu kumsaldan yürüterek Antalya’ya gittiği aklına geldi. Aralarındaki fark o yapayalnızdı, yanında bir yareni konuşup dertleşeceği hiç kimse yoktu. Günlerce buralarda yaşayabilirim diye düşündü. Balık tutmanın bir yolunu buldu mu gerisi kolaydı. Zira kara tarafında da yaban mersininden tutuverin de böğürtlenlere, ağaçlara sarmış üzümlere kadar her şey vardı. Ama Antalya’dan olabildiğine uzaklaşmam lazım diye düşündü. Şehrin en büyük komutanlarından birinin kibirli oğlunu öldürmüştü. Allah’tan ki kadı Konya’ya gitmiş onu beklemeleri gerekmişti yoksa her ne kadar davasında haklı bile olsa bu kadar güçlü şahsiyete karşı hiçbir şansı yoktu. Kesin karar, idamı olacaktı. Mesleğinin demircilik olmasının avantajı ile bağlanmış olduğu zincirin anahtarını açabilmiş, aynı şekilde hücrenin de kilidini açarak hapisten kaçmayı başarmıştı. Artık kaçmakla birlikte, son umut olan yargılanmayı bile geride bırakmış bundan sonra görüldüğü yerde kendini katledeceklerini biliyordu.

Durduk yerde şu başıma açtığım belaya bak diye kendi kendine hayıflandı. Aslında pek durduk yerde de değildi. Komutan yardımcısının oğlunun nasıl kibirli bir baş belası olduğunu şehirde bilmeyen yoktu. Adam yürüyen bir belaydı. Sanki şehir babasının malıydı serseriliğin her çeşidi onda fazlasıyla vardı. Gelgelelim herkes kendinden çok, sertliği ile ünlü babasından çekindiği için gencin yaptığı her türlü olumsuzluğu sineye çeker, belasını Allah’tan bulsun der yanından uzaklaşırlardı. Velet de büyüdükçe azgınlaşmış artık çekilir bir dert olmaktan çıkmıştı. Kendisi de herkes gibi yapardı sonuçta şehir küçük bir yerdi herkes herkesi tanırdı.

Fakat olay günü Atilla denen velet çalışmış olduğu demirci dükkanına gelip kılıç almak istediğini söylüyor, Ustası Rasim Usta'da ellerinde hazır olan ne kadar kılıç varsa gösteriyor ama herif gıcıklığını yapmazsa olmaz tabi hepsinde bir bahane buluyor. Çifte su verilmiş en güzel kılıçlardan hiç birisini beğenmediği gibi Rasim Usta'ya hakaretler edip aşağılamaya başlıyor, o da yetmiyor koca ustayı itip kakıyor alay ediyor. Kendisi gençliğin verdiği heyecan ile bir iki müdahalede bulunmak istese de Rasim Usta'nın "Sen karışma işine bak!" demesiyle tüm bu aşağılanmalara karşıdan bakmakla yetiniyor. Bir süreden sonra bu sefer de kendisine "Ne bakıyorsun lan!" diyerek hakaretler etmeye başlıyor. Rasim Usta'nın uyarılarını çiğnememek için bir şey yapmasa da en sonunda herifçioğlu kılıcını çekip üstüne saldırıyor. Bak kılıç böyle olur tarzı konuşmalarla kışkırtmalarla durmaz hamleler yapıyor. Artık bu son yaptıkları kendisini zıvanadan çıkarınca zaten demirci dükkânı her yer silah kaynıyor, can havliyle baltayı alınca adam hepten azgınlaşıp öldürücü hamlelere başlıyor ki, baltayı adamın başına indiriyor.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitivermişti. Belanın en büyüğüne bulaşmıştı. Katil olmuştu. Aslında yaptığı şey kendini savunmaktı ama bunu kime anlatabilirsin ki? Komutan olmasaydı, Atilla itinin komutan yardımcısı babası kendini orada infaz ederdi ama komutan olayı dinleyince Konya'ya giden iki gün sonra gelmesi beklenen kadıyı beklemeyi uygun görmüştü. Aslında bundan sonrası işi kılıfına uydurmaktan başka bir şey olmayacağını bildiği için o da hapisten kaçmıştı. Şimdi her yerde aranan kaçaktı. Üstelik şehrin en güçlü adamlarından birinin tek oğlunu öldürmüş bir kaçak... Akşam oldu plajda yattı, bulduğu şeyler ile karnını doyurdu. Yaz günü olduğu için, havanın da sıcak olmasından dolayı kendisi için bir sıkıntı yoktu. Kumsaldaki yürüyüşünün üçüncü gününde, eski Yunan kentinin birisinin koyuna demir atmış üç dört tekneye yanaştı. Adama ihtiyaçlarının olup olmadığını sordu. Onlardan biraz azık alıp yedi. Gemicilerin tek başına buralarda ne yaptıklarıyla ilgili sorularına kaçamak cevaplar verdi. Onlardan fazla varsa bir olta vermelerini istedi. Derken karşıdan iki Selçuklu askerinin kendilerine doğru geldiğini görünce içgüdüsel olarak bir an panikledi ve hızla ormana doğru yöneldi. Yukarı tepeye çıktığında asıl batı tarafında iki Selçuklu savaş kadırgasının koyda demirlendiğini gördü. İşin kötüsü o onlara bakarken sekiz on tane askerın atlarla kendi olduğu tarafa doğru yöneldiğini görünce eyvah dedi.

Vücudunun panikten alarm verdiğini hissetti. Emin olamasa da bu askerlerin kendisini yakalamak için ormana yöneldiklerini düşününce hızla ormanın içerisine doğru koşmaya başladı. Dağa paralel patikadan koşuyordu. Buraları hiç bilmiyordu yalnızca iç güdüsüyle hareket ediyordu. Bir dereden geçerken suyunu içti elini yüzünü yıkayıp bir kendine geldi. Kaçalı altı gün olmuştu nasıl olurda burada bile peşine düşebilirlerdi? Akli almıyordu. Tabi ya komutan yardımcısı elindeki tüm devletin olanaklarını kendisini yakalamak için kullanmıştır diye düşündü. Kesin karakollara, belki buradaki savaş kadırgalarına güvercinle mesaj göndermiştir bunun başka bir açıklaması olamazdı. Tek çaresi vardı. Batıya Yunan tarafına, Bizans'a geçmekti. Koşarken karşı tepenin üzerinde büyük yumurta gibi bir kaya gördü. Tepenin tam üzerindeydi oraya ulaşırsa peşinden gelenlerin arazinin nerelerinde olduğunu anlayabilir ona göre kaçış rotası çizebilirdi. Kayayı hedefleyip zorda olsa bayıra soluk soluğa çıktı. Tahmin ettiği gibi kaya tüm vadiye hakimdi, tepedeydi. Vadiyi dinledi. Ta aşağılardan

sesler at kişnemeleri geliyordu en iyisi yukarı dağa sarmak diye düşündü ki ardından bir ses duydu dehşetle dönüp bakınca elinde kılıcı ile bir askerle göz göze geldi. Adam:

“Tuğrul!” diye kendine seslenmişti. Hemen ters tarafa yöneliyordu ki bir baltanın ıslık çalarak kendine doğru geldiğini görmesi ile beraber kendini sağa attı. Balta gelip kayaya çarpıp kayadan bir çentik parçayla beraber aşağıya doğru döne döne savrulup gitti. Baltayı atan kılıcını çekmişti. İki asker ellerinde kılıç kendisine doğru yaklaşıyordu. Kendini savunabilecek hiçbir şeyi yoktu etrafa baktı yerdeki bir taştan öte bir şey göremedi. Taş da askerlerin tarafındaydı. Ellerini kaldırıp:

“Teslim oluyorum.” dedi. Askerlerden biri:

“Tuğrul sen misin?” diye sordu.

“Evet” dedi. Askerler ellerindeki kılıç ile yanına kadar yaklaştılar ve bir anda her ikisi de hamlelerini yapıverdiler. İki kılıç çaprazlama böğrünü girivermişti. Karşıdaki yalçın kayalıklardan acı dolu çığlığının yankılanması, duyduğu son şey oldu...

Bölüm 5

10 Mayıs 1919. Eski köy denilen bataklık sazlıktan oluşan köyde balıkçılıkla uğraşan Kâmil küçük ahşap teknesi ile denize açılırdı. Tuttuğu balıkları köyde yaşayan yörükler ile bazen para bazen de mal ile takas edip, geçimini sağlardı. Yıllarca köyün hemen gerisindeki dağlardan gelen sel sularını kesmek için babaları, dedeleri duvarlar örüp setler yapmışlardı. Eski köy zaman içerisinde Kemer diye anılmaya başlamıştı. Örülen duvarlar ne kadar dağdan gelen sellerin hızını kesse de eski köy, bildiğimiz eski köydü işte. Dağlardan, kurumayan bataklıklarından, sazlıklarından, sivrisinekler ordusundan, yazları insanı bunaltan neminden geçilmeyen, deniz kenarında kendi halinde bir Anadolu Köyü'ydü. İl merkezine o kadar yakın olmalarına rağmen genelde denizden Antalya'ya gelip gitmeye alışkındılar, doğru düzgün bir yolları bile yoktu. Yazın korkunç sıcağı ile gelen nemiyle beraber köylülerin çoğu yazlıklara Torosların yukarlarına göç ederlerdi. Köy yazın hepten sessizleşir terk edilmişliğin melankoliğini kalanlar ile beraber yaşardı. Bu eksiksiz her yıl yaşanırken bu yıl durum biraz farklıydı zira birinci cihan harbinden yenik çıkan Osmanlı'nın imzaladığı Mondros Mütarekesi'nin sonucunda canım Anadolu, her geçen gün işgal edilmekteydi.

Mart ayının sonunda bir süreden beri ha geldi gelecek diye konuşulurken, İtalyanlar vilayetleri Adalya'ya çıkıvermişlerdi. Şimdi herkeste bir korku ve belirsizliğin endişesi vardı. Yaylaya gidecekler gitmekle kalmak arasında bocalıyorlardı. Vilayetten gelen haberler endişelerini bir nebze de olsa bastırmakla beraber tamamıyla yok edemiyordu. İtalyanlar şehir merkezine çıktıklarından beridir şehir halkını rahatsız edici herhangi bir şey yapmamışlardı. Tersine birçok konuda gelişmiş teknoloji ve bilgilerini şehir halkının refahı için seferberlik etmişlerdi. Gidip bizzat görmemişti ama ahvalin dilinde böyle dilleniyordu yaptıkları. Ne yaparlarsa yapsınlar kendisi için bir anlamı yoktu, işgalciler miydi? İşgalcilerdi. Gerisinin hiçbir önemi yoktu. Kamil'in yapısından mıdır yoksa balıkçı olmasından mıdır bilinmez insanlarla ilişkileri hiçbir zaman gülüm balım olmamıştı. Deniz işte insanı yontup aşındırıyor bir süreden sonra kendi kendine o kadar çok zaman geçiriyorsun ki sosyalleşmeyi unutuyorsun. Yaban Kamil diye kendisine boşuna demiyorlardı. Lakabı yaban olmuşken kendisi ne olsun? Yabanın önde gideni haliyle. Ara sıra uğradığı köy kahvesinde hele insanların işgalci İtalyanlar için yok dispanser yapmışlar, yok limanı tamir etmişler, yok bunlar Yunan gibi değiller hatta Yunan'a karşı bizimle beraberler gibi şeyleri duymak kendisini deli ediyordu.

Bir iki kendini tutup sesini çıkarmasa da bazen kendini kaybediyordu. İşgalci değil mi ülen bunlar siz nasıl böyle konuşuyorsunuz diye ulu orta bağırıp çağırıyor topunu öldürmek lazım diyordu. Bu gerilim bir süredir köyde fazlasıyla vardı. Padişahlarına gönülden bağlı köylüler kendilerini geçen ay gelip kesinlikle en küçük bir mukavemet gösterilmemesi hususunda uyarın yetkilileri dinliyor, bu Allah'ın siktir ettiği yere gelen giden zaten yok deyip işine gücüne bakıyordu. Kamil de buna kabullenemiyordu. Evet her şey sözdeydi, daha bir İtalyan askeri bile görmemişti hayatlarında değişen hiçbir şey yoktu ama o biliyordu ki Adalya kalesinde İtalyan bayrağı dalgalanıyordu. O bayrak oradayken kendisine afakanlar basıyordu ve bunu değiştirebilmek onun elinde olan bir şey değildi. Ağustos ayı geldiğinde artık neme, sıcağa, sivrisineğe dayanamayan birçok köylü sürülerini önlerine atmış yaylalara çıkmışlardı. Köy artık iyice sessizleşmişti. Akşama kadar tuttuğu iki kova balığı artık sipariş gibi değil ancak köy kahvesinde satabilir veya takas edebilirdi. Aslında kahveye gitmeyi hiç istemiyordu. Sanki milliyetçiler yaylaya çıkmış köyde kalan üç beş sütü bozuğun tamamı İtalyan yanlısı gibilerdi. Ne zaman kendisini gördüklerinde bir yolunu bulup İtalyanlardan sözü açmalarına uzun zamandan beri gıcık oluyordu. Zaten onlarda bunu istiyor gibiydiler. Aslında bu işgalci severlere balık falan da vermek istemiyordu ama takas yapmak zorundaydı. İnsan kaç gün balık yiyebilir ki? Yine böyle akşama kadar güneşin altında geçen bir günden sonra balıkların satmak için kahveye gittiğinde, aynı tipler aynı muhabbetlerle başladılar konuşmaya. Yaban Kamil den teke tekte tüm köylü çekinirdi ama kalabalık olunca sanki herkes yürek yemiş de Aslan kesiliyorlardı. Yok İtalyanlar böyle, yok Osmanlı şöyle, yok mandacılık daha iyi olacakmış, medeniyet başkaymış demedikleri yoktu. Bugün daha bir azgındılar. Bir ara Mustafa Kemal Paşa diye birinden bahsediyorlar padişaha, tüm işgal devletlerine baş kaldırıyormuş diye. Artık Anadolu'yu kan gölüne döndürecekmiş derken artık Kamil dayanamadı:

“Her kim ülkesine işgale gelene baş kaldırıyorsa vatanperverdir!” diye bağırarak ayağa kalktı.

“Tersini söyleyenler de haindir satılmış köpeklerdir!” diye de devam edince son söylediklerinin kahvede bulunanlara ağır kaçtığını, onlarda hep beraber ayağa kalkınca fark etti ama geri adım atmadı. Daha da ağırını bir iki ağır küfürle süsleyerek söyleyince kahvede bulunanlarla bir anda kapıştı. Onlar kalabalıktı. Güçlü kuvvetli olması nihai sonucu değiştirmeyecekti. Hangi birine yetsin? Sekiz on kişilerdi ve belli ki kendinden yana bir hınçları vardı. Şimdi tam da istedikleri kıvama geldiğini düşünmüş olmalı ki Allah ne veriyse esirgemiyorlardı. Tekme tokat artık neresine gelirse. Kahvedeki ihtiyarlardan araya girmeye çalışanlar olsa da ne mümkün en sonunda Kamil yere düşünce kavga hepten acımasızlığa döndü can havliyle ayaktakilerden birisinin ayağına asılınca genç hemen yanına düşüverdi. O an düşen gencin belindeki altı patları Kamil gördü ve gelen tekmeleri aldırmadan gencin beline doğru hamlesini yapmasıyla beraber tabancayı gencin belinden alıverdi. Kabzasını kaldırması ile beraber elindeki silaha hamle yapan yerdeki gencin kafasına ateş etti. Gencin beyni kahvenin kirli beton zeminine dağılıverdi. Silah sesi bir anda kahveye yıldırım düşmüş gibi bir infial yarattı. Kendini yerde acımasızca dövüp tekmeleyenler bir anda donup kaldı. İkinci kurşunu ayak ucundaki Hamid onbaşı yedi. Kıvrılıp yerdeki kan göletinin üzerine yıkıldı ve kahvede bulunan herkes bir anda çil yavrusu gibi dışarıya kendini atabilmek için birbirlerinin üzerine çıkarasına kapıya pencerelere yöneldiler. Yıkılan sandalye masaların gürültüsü Hamid'in acı çığlığını

bastırıyordu. Yattığı yerden belinin ağrısını önemsemeden doğruldu. Kapıdan kaçanlar arasında, Korsan Halil'in oğlu Vedat'ı gördü evvelden beri hep hasmıydı. Köyde en sevmediği adamdı ve kendisine karşı olan her şeyde mutlaka onun bir parmağı olurdu. Hiç düşünmeden tabancayı ona doğrultup tetiğe bastı, Vedat ile beraber herkes silahın sesi ile yerlerde yuvarlanıp eğilerek dışarıya kaçıştılar. Kamil hemen ayağa kalkıp kapıya yöneldi Vedat kahvenin sağ tarafına doğru koşuyordu tekrardan ardından ateş etti. Vedat'ı bu sefer vurmuştu Vedat yere yuvarlandı. Herkes o koca ihtiyarlar dahi kahveden kaçıp arazi olmuşlardı. Kamil ise yavaş yavaş Vedat'a doğru gidiyordu. Vedat'ın yanına yaklaştığında Vedat kanayan midesini tutarak diğer eliyle havada:

“Yapma Kamil çocuklarıma acı ben ettim sen etme...” diyordu ama dinleyen kim? Artık Kamil eşğin diğer tarafındaydı duymuyordu bile.

Tabancanın namlusu Vedat'ın başına doğrultulmuş şekilde ona doğru yürüyordu. Vedat ne kadar yalvarsa da dört beş adım kala durdu ve tetiğe bir kez daha bastı. Vedat'ın göğsüne giren kurşun Vedat'ı yere yapıştırdı. Her şey bitmişti ama asıl her şeyin yeni başladığını bir iki nefes çekip adrenalini, kalp ritmi normale dönünce anlayıverdi Kamil.

“Allah'ım ben ne yaptım ne olacak şimdi” diye başlayan iç sesi artık hiç durmuyordu. Katil olmuştu hem de durduk yere. Hem de üç tane adam vurmuştu, bir değil iki değil tam üç tane. Sebep? Dövülmek mi? İşgalci seviciliği mi? Hasımlık mı? Neydi sebep? Bunu hangi kadı dinlerdi ki? Hangi mahkeme geçerli bir neden görürdü? Aslında kavga anında tamamıyla kendini kaybetmekten kaynaklanan içgüdü ile bilinçsizce hareket etmek mi? Neyse ne şu son yarım saati hayatından silip atmayı yaşamamayı o kadar çok isterdi ki; Ama ne mümkün? Etrafına bakınca ilerde ağaçların, duvarların, bahçe çitlerinin arkasından köylülerin kendisini izlediğini fark etti. O kadar hırslıydı ki yerde yatan Vedat'a tekme atıp bir iki küfür etti. Hep onun başının altından çıkmıştı. O kendini tahrik etmişti “geber şimdi” diye bir iki tekme daha atıp “Kaç” dedi kendine “kaç ardına bile bakma” tabancada bir kurşun daha vardı ve bu da onu şimdilik dokunmaz yapıyordu. Önce teknesi aklına geldi ama deniz insanı korumazdı ki apaçık nerede olduğunu kıyıda herkes görürdü. Kürek çekerek Kıbrıs'a mı gidecekti? Vazgeçti. Ormana köyün dış evlerinin olduğu yere yöneldi. İyi dayak yemişti her yanı ağrıya da korku acıyı bastırmıştı. Ara sıra ardına baksa da kimsenin kendini takip etmediğini anlayınca hızını biraz azaltıp Aslanbucak'a doğru sazlık yolundan gidiyordu. Aslanbucaktan yönünü batıya çevirdi her türlü alternatifini düşünmüştü. En iyisi Yunan'a kaçmaktı. Başka çaresi yoktu. Denizcilik baba mesleği idi denizin olduğu yerde aç kalmazdı. Hedefi, istikameti, batıydı.

Kaçmanın düşündüğü kadar kolay olmadığını anlaması pek uzun sürmedi. Vücudunun her yeri ağrıdan sızıdan kırılıyordu. Kesin kaburgalarında kırık vardı. Soluk almakta çok zorlanıyordu. Özellikle sağ ayağında ciddi travma vardı üstüne dahi zor basıyordu. Zaten tam topuğunun üstünde çoktan bir şişme başlamıştı. Saklanması vücuduna iyileşmesi için zaman vermesi lazımdı. Bu yüzden Aslanbucak'ın üstünde ki bildiği mağaralarda bir süre iyileşmek için saklanmaya karar verdi. İstikameti kuzeye çevirdi. Bugün köyden kaçışının üzerinden on günü geçmişti. Bir haftadan sonra saymayı bırakmıştı. Ayağı artık baya iyileşmişti. Üstüne basabiliyordu. Kaburgası tam iyileşmese de rahat nefes alabiliyordu. Bu zamanda zayıflayıp güçten düştüğünün farkındaydı ama artık gitmeliyim diye düşündü. Sabah erkenden batıya

doğru yola çıktı. İlk gün geceyi Phaselis Antik Kenti'nin yıkıkları içinde geçirdi. Ertesi gün erkenden yola çıkmak için kalktığında Phaselis'in küçük limanda bir balıkçı teknesinin demirlediğini gördü, tekneyi tanıyordu Yörük Rıza'nın teknesiydi. Belli ki gece ava çıkmış sabah da limana çapa atmıştı. İnşallah beni görmemişlerdir diye düşündü. Usulca ormana daldı. Tepeye çıktığında tekne hala limandaydı. Ana yoldan, at nal sesleri geliyordu. Hemen yoldan ayrılıp ormana girdi. Atlılar kendisinin olduğu yere yaklaşınca konuşmalarını duydu kendisinin orada olduğunu sanki biliyorlar gibilerdi. Kendini arıyorlardı. Bu nasıl olabilir diye düşündü. Köyden ayrılalı neredeyse on günü geçti izimi kaybettirdim nasıl olurda beni elleriyle koymuş gibi bulabilmişlerdi?

Oysa Kamil'in bilmediği şey kendi olayı kriminal bir olay olmasına rağmen iki ölü, bir tane de ölümlle pençeleşen ağır yaralı Adalya'da büyük ses getirmişti. Hele hele birde olayın çıkış sebebi İtalyanların işgali ile ilgili tartışma olunca eklemesi çıkarmaları ile olay İşgal kuvvetleri İtalyanların kulağına kadar gitmişti. O zamanlarda Osmanlı'nın en çok çekindiği konu, bu tür münferit olayların bile Anadolu'yu işgal için bahane arayan dış güçler için işgale ortam sunmasıydı. Zira Mondros Mütarekesi'ne göre ülke içindeki en küçük bir karışıklık işgale zemin hazırlaması demekti. Kamil'in yakalanması için bir sürü yazışmalar yapılmıştı derhal yakalanıp yok edilmesi emrolunmuştu. Bundan dolayı şehrin ve Menteşe kıyılarının tüm zabitleri aslında her yerde Kamil'i arıyorlardı. İşte onlardan bir nefer madası da Phaselis'in su sarnıçlarının olduğu, hakim tepede geceyi geçirmişler kamp kurmuşlardı. Kamil tekneye bakarken yukarıdaki nöbetçi gözcüde dürbünü ile Kamil'i tespit etmişti. Kamil az daha oyalansa direk tuzağın içine düşecekti. Hızlı hareket etmesi tuzağın kurulmasına zaman tanımamıştı. Nal seslerinden yolda ileri geri askerlerin olduğunu anlayan Kamil hızlandı, dereyi geçti su içip ferahladı, arkadaki seslerden ormanda da peşlerinde birilerinin olduğunu anladı. Bir süre sonra tepenin üzerindeki yumurta gibi kayayı gördü tepenin en yukarısındaydı. Oradan geçebilirim diye düşünüp, orayı istikamet olarak aklında tutup bayırı zorlanarak göğsünün ayağının acıları içinde çıkmayı başardı. Şimdi tüm vadi ayaklarının altındaydı aşağı Ulupınar'a kadar her yeri görebiliyordu. Yolda iki atlı vardı. Kayanın az daha güneyine gidince aşağıda dört atın bir asker tarafından beklenildiğini gördü. Üç asker nerede diye düşündü. Sanki kendisini kızılmış gibi hissetti.

“Kamil kaldır ellerini teslim ol!” diye bir ses duydu. Bakınca taşın diğer tarafından bir askerinin elindeki mavzeri kendisine doğrultmuş olduğunu gördü hemen güney tarafa yönelecek oldu ama batı tarafından bir ses daha:

“Etrafın sarıldı Kamil! Teslim ol kaçacak yerin yok!” deyince geriye dönüp tabancasına eli gitti. İlk el silah sesini o an duydu. Kendini yere attı kurşun kayaya çarparak vınlayıp sekti. “Gelmeyin yakarım!” diye bağırdı bir el daha sıkıldı kurşun yine kayaya çarptı. Tek kurşunu vardı ama diğerleri bunu bilmiyordu sıkıp sıkınamakta kararsız kaldı yine de sıkıldılar. Mavzerin kurma kolunun sesini duyacak kadar yakındılar sağ taraftan gelen askere doğru bir el ateş etti.

“Gelmeyin diyorum yakarım! Acımam” derken kayanın sol tarafından bir silahın kendine doğrulduğunu gördü.

“Teslim ol diyordu ki Kamil!” korkutmak için silahını o yana doğrultur gibi yaptı. Bir patlama sesi duyuldu ve silahın namlu ucundaki ateşi gördü. Gördüğü son şey o oldu...

BÖLÜM 6

“Levent Ustam ilk deliği nereye vurayım?” diye sordu Yavuz. Elinde matkap, taşın batı tarafında kurduğu akrobat merdivenin üzerindeki bekliyordu.

“Bak şu yukarıda solda çizgi gibi bir iz var ya (Aslında bu iz Patarikos’a atılan baltanın çentiği idi) işte onun hemen altına” dedi. Yavuz ise ona çok benzeyen (Tuğrul a atılan baltanın çentiği) çizgiye matkabın ucunu koyunca Levent usta bir adım geri gidip Yavuz a seslendi.

“Oğlum o değil soldaki çizginin altına diyorum sen sağını solunu bilmiyor musun? Ha işte oraya vur bakalım hadi” diye bağırdı.

Yavuz matkabı çalıştırınca matkap ucu çok zorlanmadan kayayı delmeye başladı. Hasan:

“Hiç canı da yokmuş şuna bak matkap zorlanmıyor bile” dedi Levent Usta:

“Mermer granit değil ki zorlansın. Traverten ama bunda boşluk, delik yok kumdan yumurta gibi mübarek. Biz pek zorlamayacak” dedi İlk deliği açan Yavuz:

“Abi bu tamam diğerlerini nereye açacağız?” diye sordu.

“Bak aşağıda nokta (Kamil’in kurşun delikleri) gibi iz var ya aha ortadaki noktayı del” dedi. Yavuz orayı da deldikten sonra usta tekrardan bağırdı.

“Bu sonuncu olacak üç kalem lokum bunu un ufak eder dahasına gerek yok. Onu da bak sağda bir çizgi (Homeratos un Akhilleus un kılıcıyla bıraktığı çizgi) var ya, onun üstüne vur” dedi. Yavuz onu da zorlanmadan açtıktan sonra matkabı elden bıraktı.

Hasan:

“Ya abi burası çok güzelmiş hemen patlatmayalım şu mereti oturup keyfimize bakalım şimdi patlatırsak sonra başka iş çıkaracaklar, baksana tüm vadi ayaklarının altında karşıda Olimpos dağı tahtalı, diğer tarafta Phaselis’in sarnıçlarının olduğu tepe, güneyde çamlık Allah özene bezene yaratmış burayı bence yemeğimizi şu yumurtaşın önünde yiyelim ağırdan alalım ne dersin? diye sordu. Levent Usta:

“Ülen koca Muğlalı hemen de taş a bi isim koyuverdin Yumurtaş öyle mi?” diye güldü.

“Abi bizim oralada biz pek severiz böyle şeyleri, güzel isim ama değil mi yumurtaya benziyor yumurtaş” dedi Hasan gülerek.

Levent Usta: “Güzel güzel. Sana benziyor karşıdan bakan taş zanneder ama yüreği un ufak yumuşacak” dedi.

“Levent ustam sen de neye benzettin beni biz feleğin çemberinden geçmişiz koca memlekette gezmediğimiz patlatmadığımız kaya kalmamış, patlata patlata biz de un ufak olmuşuz. Bu garibim Allah’ın siktir ettiği yerde dikilmiş ne görmüş ki?”

“Öyle deme koca Muğlalı, ne diyor Mehmet Akif bastığın yeri toprak deyip geçme tanı düşün altında binlerce kefensiz yatani” dedi.

“İyi de abi o Çanakkale için değil mi?”

“Orası öyle de lakin öylesine acayip bir memlekette yaşıyoruz ki, Anadolu'nun her yerinden tarih medeniyet fışkırıyor, onun için kim bilir dağ başında dediğin bu kaya bile nereler görmüş nelere şahit olmuştur bilemezsin” dedi. Hasan:

“He ya Denizli Honaz tünelinin bağlantı yolunda kaç bin yıllık goca bi kent bulmuştuk zamanında” dedi Levent Usta:

“Aynen öyle Hasan’ım hadi bu senin yumurtaş biraz daha bekleyedursun şurada güzel bi öğle yemeği yiyip manzaranın keyfini çıkaralım sonra kırarız yumurtayı” dedi.

“Yavuz git kamyonetten kumanyaları getir. Hadi koçum” deyip yere oturarak sırtını kayaya dayadı.

SON